

Lokman'dan Bugüne

Nureddin Yıldız'ın 03.04.2016 tarihinde yaptığı (272.) Hayat Rehberi dersidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ.

وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Aziz kardeşlerim,

Kitabımız Kur'an hakkında hepimizin bildiği bir hakikati tazelememiz gerekiyor: Kitabımızda, şu anda bize lazım olmayacak tek bir kelime yoktur.

Allah diyen, cennet umut eden ve cehennemden korkan kimse Kur'an'ı birinci kelimesinden sonuna kadar kitabı bilecek, içindeki her şeyi kendisi için kabul edecek. Müslümanlık budur.

Eğer bir insan, sabah namazı kıldığı ve ramazan-ı şerifte oruç tuttuğu, fukaraya sadakalar verdiği hâlde mesela; Yusuf suresini Züleyha ile Yusuf aleyhisselam arasındaki bir macera zannetse, bu sureyi bugün insanoğlunun çocuk yetiştirme hususundaki eğitim malzemelerinden biri olarak görmese iman etmiş olmaz. Çünkü Kur'an'ımızın surelerinden birini, onlarca ayetini; geçmiş zamanda kalmış hikâye zannetmektedir.

Kur'an'ımızın hiçbir ayeti-kelimesi-harfi, geçmiş zamana ait şeyler değildir; Allah diyen herkesin bütün zamanlardaki sığınağıdır. Kur'an'ımızı böyle görmediğimiz sürece Allah ile bağımız kopuk demektir ve namaz dahi bu açığı kapatamayabilir. Çünkü namazı Kur'an'a iman eden birisi kılsa onun adı namaz olur.

İkinci bir hakikat: Kur'an, bir öğretmen kılavuzu değildir. Bir ilmihâl de değildir. Kur'an her şeydir. Kur'an'ımızın kendine mahsus bir üslubu vardır ve bu anlaşılacak okunduğunda hayat verir. Aksi takdirde tekrar edilip durur ama hayat vermez. Bu sebeple, kitabımız Kur'an-ı Kerim'i, bir dergiyi karıştırır gibi okuduğumuz ve anlamaya çalıştığımız zaman, tam aksine, hayatımızı zehirleyebiliriz.

Kur'an'a gözümüzü-gönlümüzü açıp ne dediğine baktığımız bir heyecanla sarılmak gerekiyor.

Şimdi kitabımızın ayetlerinden bir kısmını beraberce okuyacağız. Allah'ın lütfu ve keremiyle de dinledikten sonra anne-babalık, evlatlık ve müminlik hakkında kanaatlerimizi yenileyeceğiz inşallah.

Değerli kardeşlerim,

Bildiğiniz gibi, Kur'an-ı Kerim'in 114 suresi vardır. Bunlardan bir tanesi de Lokman suresidir ve hepimizin bildiği bir erkek ismidir bu aynı zamanda. Lokman, eski kavimler içinde yaşamış, Allah'ın salih kullarından biridir. Peygamber olduğu zannediliyorsa da öyle olduğuna dair elimizde ciddi bir bilgi yoktur. Ama Kur'an'ımız, Allah'ın takdiriyle onun adına bir sure koymuştur. Meryem de peygamber değildir ama adına bir sure vardır. Hikmetini Allah bilir.

Bir peygamber olmadığı hâlde adına sure kaydedilmesi, ayetlerde Ebu Bekir-Ali isimleri geçmediği hâlde Lokman isminin geçmesinden -âlim olmaya gerek yok- anlarız ki namazda zammi sure dahi okurken karşımıza çıkan bir isim olduğuna göre Allah, dünyada yaşayan son insanın son nefesine kadar bu ismi canlı tutmayı murat etmiştir –ama bu hafta doğan çocuklara Lokman adı verelim diye değil, Lokmanca iş yapalım diye.

Müşriklerden nicesinin de güzel isimleri vardı ama cehennemde kütük olmaktan başka işe yaramayacaklar. İsim vererek değil eylem yaparak, Allah'ın önümüze çıkardığı isimleri hayatımıza önder yaparak Rabbimizin rızasını kazanabiliriz.

Kur'an'ımız, Lokman suresinin 12. ayetinden 19. ayetine kadar olan bölümü, Lokman aleyhisselamın oğluna nasihatlerini ihtiva ile bize naklediyor. Lokman -peygamberdir veya değildir, kimse- hakkında Allah, "Biz Lokman'a hikmet verdik" buyuruyor. Bu, düşünerek konuşan ve konuştuğu iyi olan adam demek. Yani olgun konuşuyor ve konuştuğu işe yarıyor.

Sonra da "Lokman, oğluna demişti ki," buyuruyor Allah. Bu, şu demek: Yani Lokman'a öğrettiğimiz şeylerle oğluna dedi ki... Öyleyse mesele şudur: Rabbim bana Kur'an indirdi, oku, amel et ve cennete gir, dedi. Sonra da Muhammed aleyhisselamı tanıttığı gibi Lokman'ı da tanıttı. O zaman Lokman'ın bilgisi ve tavırları, Allah garantilidir.

Kızına söyleyip gelinine işittirmek, diye bir deyimimiz var ya, Allah Teâlâ Lokman'a söylettiriyor, bize işittiriyor diye anlamamız gerekir. Kur'an'a iman etmek ve Müslümanlık budur.

Peki Allah, neden, "Ey iman edenler, çocuklarınızı şöyle şöyle yetiştirin..." buyurmadı da bu sure-i celilede, peygamber bile olup olmadığı belli değil bir ismin çocuğuyla arasındaki diyalogu bize özellikle tanıttı? Bu önemli bir sorudur. Çünkü mümin insan, doğal olanı daha çabuk algılar. Bir anne-baba, çocuğuyla nasıl konuşmalı; bir. Çocuğuna hangi şeyleri öncelikle vermeli; iki. Bilginin kaynağı ne olmalı; üç. Bunları da öğretmiş oluyor kitabımız, bu ayetlerde.

Kardeşlerim,

Bugün bizim bu ayetleri dinlememiz, kesinlikle Allah'ın kaderinde olan bir şeydi. Ben ve sizler, hepimizin yaratılmasından belki milyonlarca sene önce bu ayetleri dinleyeceğimizi Rabbimiz yazmıştı. Bu yazı, kurşun kalemle yazılmış değildir. Allah, Lokman'ın oğluna nasihatlerini Kur'an'ın surelerinden biri olarak dinleyeceğimizi yazdıysa, her şeyi önümüze koyacağı günde bu dinleyişimizi de önümüze koyacağını anlıyor olmamız lazım.

Nasıl ki biz, Ebu Leheb'i konuşurken, "Yahu Muhammed aleyhisselamı görüp de o hâlde olur mu insan hiç..." deyip onu kınıyoruz ve Peygamber'i görmeyi bir nimet, görüp de kıymetini takdir etmemeyi nankörlük olarak görüyoruz ya, aynı şey bu ayetleri dinleyen için de geçerlidir. **Kur'an, Muhammed aleyhisselamdan daha canlıdır. Kur'an, Muhammed aleyhisselamdan daha büyük mucizedir. Çünkü onun gücü de Kur'an'dır ve Kur'an'ı getirmek için gelmiş bir peygamberdir.**

Şunu demek istiyorum kardeşlerim: Yani Lokman aleyhisselam, çocuğuna şöyle güzel nasihatler etmiş... yavrucuğumlu şirin şeyler... Müslüman böyle düşünmez! Allah'ın Lokman'a dedikleri olarak bakmak zorundayız bu ayetlere. Konuşan Allah'tır, zira kitap Allah'ındır. Kur'an, Yusuf aleyhisselamın Züleyha ile olan masalını anlatmaz, beşerin kimliğini tahlil eder.

Aksi takdirde Allah, İbrahim aleyhisselamın oğlunu Mina'ya götürüp kestiğini anlatır ama bizim gördüğümüz koçtur; kulluğun ne olduğunun dersini çıkaramayız bir türlü. Allah, firavnu konuşturur ama firavunların kıyamete kadar hep koltukta olduğunu ve konuştuğunu anlayamayız bir türlü. Kur'an, hikâye kitabı değildir ve tek bir kelimesi dahi 'o zaman önemliydi, şimdi tarihî bir cümle' olamaz.

Rabbimize imanımızı böyle tutması için dua ve bu duamızın bizi koruması için niyaz etmeliyiz. Yoksa eski ümmetlerin düştüğü hastalıklardan birine düşüp kendi elimizde kıymetsiz hâle gelmesine sebep oluruz Kur'an'ımızın –maazallah. Ona bir şey olmaz ama biz helak olur gideriz.

12. ve 19. ayetler arasındaki konular, Lokman aleyhisselamın oğluyla diyalogunu ihtiva ediyor. Bu ayetleri dinleyeceğiz ama maşallah deyip gitmeyeceğiz; dinlemeden öncesi ve dinledikten sonrasındaki

babalığımız deęiŖecek. Nasıl ki Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemi gördükten sonra ashab-ı kiram bambaŖka insanlar olmuŖtular, öyle.

Zaten mümin, Kur'an'dan bir ayet öğrenmeden öncesiyle öğrendikten sonrası farklı olan kimsedir.

Kur'an'dan bu yedi ayeti dinledikten sonraki kimliğimle öncesi aynı olursa tavaf ederken Beytullah'ı görmüş-görmemiş, değişmeyen kimse gibi oluruz –maazallah. Evet, madem böyleymiş, on dakika içinde deęiŖecek değiliz; insan bu. Değişmeye karar vererek değişmiş olmayız. Ama değişme heyecanımızı bilerek artırabiliriz. Dert edinebiliriz bunu. Ailemizin gündemi hâline getirebiliriz.

Lokman aleyhisselamın oğluna nasihatlerinin birincisi:

“Yavrucuğum” diyerek baŖlıyor Lokman aleyhisselam. Demek ki Allah Teâlâ'nın, “Biz Lokman'a hikmeti öğrettik” demesinin birincisi, konuŖmayı öğrenmekmiş. Annesine, “Bizim serseriye tembih et...” demek değilmiş ya da “Bana bak! Biz adam olmadık, siz olacaksınız!”

Lokman, nasıl konuŖulacaęını Allah'tan öğrendi ve onun ilk cümlesini de böyle baŖlatıyor Allah: “Yavrucuğum.” KonuŖurken baba Ŗefkatiyle konuŖ ve sinirinden patlayacağın zaman da gidip balkonda patla, içeride yine normal konuŖ. Hem kendi oğluna küfrediyorsun hem de namazı emrediyorsun. Lokman aleyhisselam görmesin seni.

“Yavrucuğum, Allah'a sakın Ŗirk koŖma. Çünkü Ŗirk büyük bir tehlikedir.”

Kur'an'a iman edenler ve Allah'ın Lokman'ı sure ismi yapıp sonra da onun ağzından ayet ayet bize ders vermesinin hikmetlerini anlamış kimseler olarak, baba isek veya manevî babalar anlamında öğretmen-müdür-vakıf baŖkanı isek bir numaralı konumuz, Ŗirki olmayan insan yetiŖtirmektir.

Ŗirk, gâvur olmak demek değildir. Ŗirk, Allah'a iman ettiği hâlde inancına baŖka putlar bulaŖtırmaktır. Ebu Cehil ve Ebu Leheb, “Allah yoktur” demiyorlardı. Allah vardır diyorlar ve KureyŖ'ten oldukları için Allah'ın onları cennete koyacağını söylüyorlar ama ‘Muhammed'in de gereksiz bazı problemler çıkardığını’ iddia ediyorlardı.

Ŗirk, Allah'a iman etmemek değildir; iman ettiğin hâlde onun otoritesini baŖkalarına paylaŖtırmaktır.

Gâvur yani kâfir, Allah tanımayan demektir. MüŖrik ise Allah tanıyan ama paraya, Ŗöhrete, siyasete ve keyfe gelince putçuklar üreten demektir. Dolayısıyla biz, kandil gecesi-filan doğum haftasında Allah var diye çocuğumuzu inandırırsak yetmeyen bir eğitime baŖlamış oluruz.

Yani “yavrucuğum”, sen Allah'a iman ediyorsun, tamam ama ona aynı zamanda, “sakın Ŗirk koŖma.” –Diplomadan baŖlayarak tabii... Sosyal güvenceden devam ederek... Allah'a ait ve Allah'tan bilinmesi gereken Ŗeyleri insanlardan bilmeyerek...

Demek ki her anne-babanın ilk derdi, Ŗirki olmayan bir çocuk yetiŖtirme olmak zorundadır. Çünkü Allah, bütün baba-annelere söylüyor bunu. Hiç kimse kendine baŖka bir yol bulamaz.

Lokman aleyhisselamın ikinci nasihati:

“Biz insana, anne-babasını ihmal etmemesini emrettik. Annesi onu ne çetin Ŗartlarda karnında taŖıymıştı. Sonra da iki sene emzirmişti onu.”

Ey bir ana-babadan doğmuş, Ŗimdi yirmi yaŖında olmuş kız! Yeryüzü toprağına basıp yürüyen delikanlı! Annesinden çok bildiğini, daha kültürlü olduğunu zanneden züppe! Sen bunu bil; delikanlılık bir gün bitecek ve bir nefeslik ruhunun iŖi bittiği gün, sana Allah bu ayeti duyup duymadığını soracak. Seksen yaŖına geldiğin gün de ey insan, Allah'ı unutma, Lokman suresinin bu ayetini unutma sakın!

“Bana şükredeceksin, anne-babama da minnettar olacaksın. Sonra dönüp bana geleceksin, unutma.”

Burada iki büyük çizgi var kardeşlerim. Allah kim, bilmeyenimiz var mı? Biz kelime-i tevhidi, ‘lâilâheillallah Muhammedun Resûlullah’ olarak okuyoruz; yani Allah ve Muhammed aleyhisselam. Lokman suresinin şu ayetine bakınız: “Allah’a şükredeceksin, anne-babama da minnettar olacaksın. Sonra dönüp bana geleceksin, unutma.”

Demek ki Allah, dönüp huzuruna dikildiğimiz gün, anne-babamızı kendisinden sonraki ikinci konu olarak karşımıza çıkaracak.

Allah Teâlâ, sanki duyuyor gibi olduğum, “Ama benim babam laik kafalı biri, sigara içiyor, arkadaşlarıyla ara sıra içki de içiyor, beni camiye göndermiyor, peçe takmama karşı, şöyle zalim...” itirazlarına cevap veriyor gençlerin:

“Anne-baban, Allah’a karşı gelmeni emrederlerse onlara itaat etme.” وَأَصَاحِبُهُمَا فِي الدُّنْيَا مَعْرُوفًا Ama bu konunun dışında yine en iyi evlat olacaksın! Allahuekber.

“Oğlum, ‘Allah yoktur’ diyeceksin” derse bunu demem, “gel bakalım, ayaklarımı yıka” derse; peki babacığım. “Camiye gitmeyeceksin” derse; buna karışma babacığım. Camiden geldikten sonra akşama kadar önünde oturmamı istediye; peki babacığım. Allah’a itaatime karışma, kölenim senin. Bunu Allah böyle buyuruyor.

Lokman aleyhisselamın diğer bir nasihatı:

“Allah’ın yanında olanların yanında ol.”

Demek ki Lokman aleyhisselam, oğluna, okuldan çıktıktan sonra Allah rızası için çalışılan, namaz kılınan ve Kur’an okunan, müminlerin bulunduğu bir vakıfta durmasını öğütlemiş. Çocuğunu müminlerle beraber yetiştirmesini ve müminlerden yana olmaya alıştırmasını söylemiş. Sigara içmeyen, yalan konuşmayan, siyasetin adice olanına bulaşmayan, ıvır zıvırla ömür tüketmeyen mümin kardeşleriyle bulunacak çocuk.

Yine senin oğlun-kızın olacak zaten ama “oralarda gözükme yoksa evde kalırsın” deme çocuğuna; Lokman aleyhisselama ters düşer bu. Tesettür-hayâ-iffet derdi olan, Kur’an’la oturup kalkan, nemime-gıybet yapmayan genç kızlarla durmamızı söylüyor bize. Peki ya böyle yapmazsak ne olur: ثُمَّ إِلَيَّ مَرْجِعُكُمْ “Sonra hepiniz bize geleceksiniz, yaptıklarınızı da haber vereceğiz size.”

Çocuğunu uzak tuttukların kimlerdi? Aşırılık neye diyordun sen? ‘Çocuğum aşırı gitmesin’ derken kastın neydi? Bunu bizden belki gizleyebildin ama Allah, o “çocuğum uzak kalsın” dediğin yerleri bilecek. Gitmesinde sakınca görmediğin yerleri de bilecek ve sana da bildirecek.

“Yavrucuğum, Allah, küçücük bir susam tanesi bile olsa ve kayanın altına gizlense, göklerde bir yere gizlesen veya dünyanın altına gömsen, Allah onu bilir. Çünkü Allah, her şeyi çok iyi bilen ve ince yapandır.”

Burada çocuk eğitimi için ne var sizce kardeşlerim? Yani bir susam tanesini kayanın altına gizledin, denizlerin dibine attın ve Allah bunu biliyor... İşte eğitim bu. Eğer çocuğu bu ayete göre yetiştirirsen, ‘annemden gizli şunu yaptım’ demez-diyemez. Çünkü Habîr olan Allah’tan kaçıramayacağını bilir. İmanlı çocuk bu çocuktur ve onun telefonuna şifre koymaya da gerek kalmaz. Bu ayeti aşıladıysan ona en pahalı telefonu da alabilirsin, tehlikeli işlere girmez o.

Allah’ın bir susam tanesini bile denizlerin dibinden bulup getirebileceğini bilen bir çocuk, anası-babası-öğretmeninden gizli bir işi niye yapsın? Sen nesin ki Allah’ın gördüğünü senden gizlesin?

Hayâli ve edepli olur ama annesinden değil, annesini yaratan Allah'tan. Ve bu da eğitim açısından anne-baba için büyük bir kazançtır.

Peki biz şimdi çocuğumuzu karşımıza alıp bu susam tanesini anlatalım ve yetsin mi? Hayır. Bir yaşından kırk yaşına kadar kültürünün tamamı bu olacak: Bizim Allah'ımız, bir susam tanesini bile ondan kaçıramayacağımız Allah'tır, şuuruyla yetiştirmek. Yoksa bunu bir kere söylemenin faydası yok. Eğer bir kere söyleyip geçersen çocuk bunu masal zanneder ve simit yerken yere düşen susamları Allah'ın görüp görmediğini sorar sana... Eğitim başka, öğretim başka şeydir. Çocuk bu ayeti on dakikada ezberler ama idraki on sene sürer.

Bizim Allah'ımız, kandil gecelerine sıkışmış bir heyecanla hatırladığımız Allah değil, bir susam tanesini denizlerin dibinde bulan Allah'tır. Kaldı ki sen, çılgın günahlar işledikten sonra o Allah'tan nasıl kaçacaksın...

İlla pedagog olmak gerekmiyor kardeşlerim. Gördüğünüz gibi Lokman aleyhisselam gayet tabii konuşuyor. Bir diğer nasihat:

يَا بُنَيَّ أَقِمِ الصَّلَاةَ “Yavrucuğum, namaz kıl.” Lokman aleyhisselamın oğluna nasihatı: Namaz. Bizim oğlumuz nasihatimiz: Ders. Hangi ders peki? Hangisi olursa olsun mu? Yanlış. Sabah namazı kılmaya alışmış bir çocuğun varsa o zaten hayırlıdır ve ders çalışır, sen demeden de çalışır. Hantal hantal yatan çocuğun ders çalışma sorunu vardır.

وَأْمُرْ بِالْمَعْرُوفِ وَانْهَ عَنِ الْمُنْكَرِ “İyilikleri yay ve kötülükleri engelle.” Bunun Türkçesi, suya sabuna dokunma, değildir. Lokman aleyhisselamın, bu nasihatleri yaptığı çocuğu 'askerden gelmiş', evli barklı mıydı acaba... Yavrucuğum diye hitap ettiğine göre değildi herhâlde. Okuldan çıkınca kimseye karışma, bakkala gidip şunu al ama kimseye karışma, diyoruz; Lokman aleyhisselam ise gördüğün kötülüğe engel olmanı söylüyor.

Yani bu, aktif insan olmayı ama uyuşuk olmamayı vurgulayan bir söz. O gün bisiklet diye bir şey olsaydı demek ki Lokman aleyhisselam çocuğuna, bisikletini doğru yere park etmesini ve yanlış park eden arkadaşlarını da tatlı şekilde uyarmasını söyleyecekti. **İnsansan, insanlığın aktif olmalıdır. 'İleride söylemek üzere' yetiştirilen pasif çocuk, o 'ileriye' hiçbir zaman bulamayacaktır.**

Kötülükleri engellemek de elbette çapa göredir. On yaşındayken on yaşındakilere, yirmi yaşındayken yirmi yaşındakilere; konumuna göre. Ama on yaşında onluk aktivite, yirmide yirmilik aktiviten olmalıdır. Kur'an kursuna giderken Kur'an kursu talebesi olarak konuş, hoca efendi olduğun zaman hocalığınla konuş. Ama her hâlükârda iyiliği emret, kötülükten alıkoy. Ot Müslüman olma yavrum!

وَأَصْبِرْ عَلَىٰ مَا أَصَابَكَ إِنَّ ذَٰلِكَ مِنْ عَزْمِ الْأُمُورِ Çocuğun eğitimindeki sırlardan birini Allah, salih kulu Lokman'ın ağzından öğretiyor bize: “Başına bir şey geldiğinde sabret. Büyük adamlık sabırla olur.”

Beş yaşında çocuk düşüyor, diğerlerinin tepkisinden sanıyorsun ki uzaydan bir cisim düşmüş. Acil ambulans! Bir şey oldu mu? Olmadı ama olmuş olabilir... Demek ki her gün doktora götürmekle büyük çocuk yetiştirilmiyor. Çocuğun gözüne çivi battıysa elbette götüreceksin, kastettiğimiz o değil, ama düştüğü yerden kalkmasını öğretmek de babalığın bir görevidir.

Sabırlı çocuk istiyoruz ama bu, evlendikten-askerden sonra olmaz. Ta mama isterken başlayacak. Her ağladığında acil servisle mama getirmek başka, düzene ve sabra o günden alıştırılması başka. Söz dinlemeye başladığında da sabır aşısını sözlü yaparız. Hayatımız ve eğitimimiz zaten bütünüyle sabır üzerindedir.

Her istediği yapılan çocuk, adam olmaz. Çünkü Rabbim, sabra alışmış olanların büyük olacağını buyurdu. Her dediği yapılan, her şikâyeti mahkeme konusu olan hatta dırdır etti diye onun yanında

annesine sitem edilen, arkadaşını şikâyet etti diye sopayı kapıp mahalle kavgasına tutuşulan çocuklar adam olmazlar.

Büyük adamlık, sabırla yoğrulmuş beyin sahiplerinin işidir. Bu da Lokman aleyhisselamın yavrucuğuna nasihatlerinden. Bir nasihat daha:

“İnsanlara karşı yan yan bakma, sokakta kibirli yürüme, Allah kibirli sevmesin.”

Lokman aleyhisselam oğluna, yolda yürüme terbiyesi de veriyor. Bu yürüyüş, kendini ırkından-babanın arabasından-okulundan dolayı toplumdaki farklı görmeme üzerine olacak. “Bisikletine herkesi bindirme, baban daha yeni aldı” diyen anne bitti, onun çocuğundan daha hayır yok! Çünkü Lokman aleyhisselam, “yan yan bakma” demişti kimseye. Çocuk için Müslüman-kâfir bile fark etmez, çocuksunuz, dolayısıyla başkasını bisikletine bindirmeyen çocuğuna anne, “Yanlış yaptın yavrum” diyecek, “şimdi götür, bir tur da o atсын.” Eskirse bisikletim? Bunu veren Allah, yenisini de verir.

Diyelim beslenme çantası yapıyorsun çocuğuna, üç fındık fazla koyup arkadaşına da ikram etmesini söyleyeceksin. Çünkü Lokman aleyhisselam çocuğuna, kimseye yan yan bakmamasını ve kibirli olmasını söylemişti, bu eğitimi de Allah beğendi ve beğendiği için bize örnek olarak gösteriyor Kur’an’ında.

Lokman aleyhisselamın son nasihati çocuğuna:

“Vakur yürü.” Sallanarak da değil böbürlenerek de; vakur. “Sesini de yükseltme. En çirkin ses, eşek sesidir.”

Ne anladık bundan? Demek ki eşek büyütmeyle çocuk büyütme arasındaki çizgiyi gösterdi Lokman aleyhisselam. Eşek, istediği gibi bağırır. Annesinin terbiyesini görmüş çocuk ise istediği kadar değil sesini duyuracak kadar bağırır. Çığırkanlık Müslüman çocukların karakteri olmamalıdır.

Kardeşlerim,

Bugün Rabbimizin ayetlerini dinledik. Elhamdülillah. Sıcak bir yaz gününde serin bir su içmiş gibi olduk. Rabbimizden bütün samimiyetimizle bize, bu ayetlere göre Müslüman olmamızı kolay kılmasını niyaz edelim sabah namazında. Öğlede, ikindide isteyelim. Umreye giden kardeşlerimiz helalleşmeye geldiklerinde diyelim: Küçük bir ricam var, beni Kâbe’de hatırladığında de ki, Lokman’ın oğluna yaptığı nasihatleri çocuğuma uygulamayı Allah bana nasip etsin.

Bugün Lokman olabiliriz kardeşlerim. Bakınız, sözlerimin başında özellikle, Lokman’ın peygamberliğine dair bilgimiz olmadığını vurguladım. Kur’an’ımda anıldıktan sonra ister olsun ister olmasın peygamber; ama değildi. Bunu vurguladık çünkü mümin kardeşlerim, sevgili anneler-babalar... Eğer peygamber olsaydı Lokman, şeytan bize diyecekti ki: “Tabii tabii... o nere sen nere...”

Üstelik zenci ve toplumda itibarı da olmayan biriymiş. Tıpsızın teki. Ama Allah, Levh-i Mahfuz’dan ayet indiriyor bize ve onun adını anıyor. Hamza’nın şehadeti ve cennetlik oluşu besbelli; ama Kur’an’da adının geçmesi nasip olmamış.

Yani: Bugün samimi bir şekilde Allah’a yalvaran, Lokman olur. Biz Allah’tan umut kesemeyiz. İnternete, televizyona, kötü çevreye rağmen Lokman olabiliriz. Elbette bir miktar nefis terbiyesi, sabır ve eşler arasında vazife taksimi gerekecek. Ama Allah yardım ederse oluruz.

Elbette bu saatten sonra bizim adımızı Kur’an’a kimse ilave edemez. Ama Lokman’ın dirildiği gün, bu asrın Lokman’larını da bekleyecek Allah. Bizi yarından itibaren, bu yüzyılın Lokman’ları olarak kaydedebilir melekler –eğer istersek. Ve meleklerin mürekkebi hiç bitmez...

وَصَلَّى اللّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

وَالْحَمْدُ لِلّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ.